

Bir Umudum Sende, Anlıyor musun?

İçeriği Yazan: [maviizmir](#) [1] Zaman: Per, 02/09/2010 - 00:36

Yazar: HAYRİ GÜNEL

Yazının Yazıldığı Tarih: 27 MART 2009

Basit, sade, gösterişsiz

yaşayan bir halkız biz.

Öyle çok fazla şey istemeyiz hiç.

Binlerce yıldır bu coğrafya üzerindeyiz.
Didişiriz bazen, bazen birbirimizi yiyecekmiş gibi oluruz.
Ağlarız, güleriz, yakarız, yıkarız, seviniriz hep birlikte
ve hep birlikte hüzünleniriz.
Düğünlerde hep birlikte oynar,
hep birlikte omuzlarınız tabutlarımızı.
Çok şeyler görüp çok şeyler yaşamıştır gözlerimiz ve yüreklerimiz.
Örneğin bir "Sarı Paşa"nın ardına takılıp hep beraber,
anlatılamayan
ve anlaşılamayan,
kolay kolay açıklanamaz bir hırs ve sabırla,
yoktan, yokluktan bir ülke yaratmışızdır.

Bir duvara dayanıp sonra
ve uzaktan
ve sessizce
ve hüzünle,
daha yirmi üçünde, yirmi dördündeyken
boynunda ipiyle ayağının altındaki sehpayı tekmeleyen fidanlara
ve bayrağa sarılı tabutlara
ağlamışızdır.
Düzenbazı, sahtekârı, uğursuzu, yiğidi, adamı

bir bakışta anlarınız bakışlarından.

Basit, sade, gösterişsiz yaşayan bir halkız biz.

Sabırlı ve beklemesini bilen bir halk.

Balık hafızalı olduğumuzu söyler bazıları.

Ama çok yanılırlar.

Unutmayız hiçbir şeyi.

İyiliği, dostluğu, arkadaşı, ilk aşkı, sevdayı, hayını, çıyanı, riyakârı, fetbazi

unutmayız.

Kim yakındır bize, kim yanımızdadır iyi biliriz.

Ve en olumsuz koşullardan en inanılmaz beraberlikler çıkartırız.

Hani nasıl derler,

Bütün umutların tükendiği bir sırada,

Ya da, “buraya kadar” dediğimiz bir anda,

İşte böyle bir anda yani,

şair babanın dediği gibi,

bir şafak vakti karanlığın kenarından

ağır ve nasırlı ellerimizi toprağa basıp

doğrulduğumuz zaman,

işte o zaman,

bir başka oluruz.

Ve o zaman susar her şey,

Hayat susar,

siren sesleri, tepe lambaları, “ge üç”ler,

kelepçeler, demir parmaklık, paslı kilit,

mahkeme salonu, hâkim, yargıç,

zindan, işkence, savcı,

kör kurşun, meçhul failler,

dosyalar, ses kayıtları,

mürekkep, rotatif, klavye,

sarhoş, pezevenk, üçkâğıtçı, fahişe,

kitap, daktilo, yazar, çizer,

kökü dışarıda haritalar,

BOP'lar, AB, ABD,

Planlar, bütün stratejiler, entegrasyonlar,

Dümenler, dolaplar, fırlıdaklar, işbirlikçiler,

Hacının sahtekârı, hocanın vicdanı,

Gülyâğları, esanslar, dinlenen telefonlar,

İmar rantları, vurgunlar, dişliler, dişsizler,

Susar!

Ve onlar susunca biz konuşuruz,

halk konuşur.

1919'daki gibi, 1920'deki gibi, 1923'teki gibi, 1960'daki gibi...

Sorunuz hesabını bir bir yalanın, dolanın, tezgâhın.
Basit, sade, gösterişsiz yaşayan bir halkız biz.

Öyle çok fazla şey istemeyiz hiç.

Özgürlük ve bağımsızlık aşımız tutmuştur hepsi bu.

Ve her şeyden çok,

her şeyden öte,

her şeyden önce

memleket deriz.

Yani vatan, yani toprak, toprağımız.

Yani “dörtnala gelip uzak Asya’dan,

Akdeniz’e bir kısrak başı gibi uzanan

Bu memleket bizim” dir çünkü.

Yani “ipek bir haliya benzeyen toprak, bu cehennem, bu cennet bizim”

“kapansın el kapıları, bir daha açılmasın, yok edin insanın insana kulluğunu”

deyip

gözümüzü bile kırpmadan

kurşunlara gelir,

ya da hapis yatarız.

Bir tuhaf sevdadır bu bizimkisi, kitaplar yazmaz, söz dinlemez.

Yalnızca bir kırmızı renk, bir beyaz hilal ve kardeşi yıldız anlar halimizden.

Ve o halden anlayan ki,

gelinliğidir kızlarımızın,

Oğullarımızinsa en namuslu kefeni.

Ve bizim olan bu toprak,

Yani Anadolu,

“beşikler vermiştir Nuh’a, salıncaklar, hamaklar”,

Oğullar, kızlar, kardeşler, kocalar kurban vermiştir.

İçimizde taşırız onu,

gözlerimizde, yüreğimizde, namlunun ucunda, sevdasında hayatın.
Basit, sade, gösterişsiz yaşayan bir halkız biz.

Öyle çok fazla şey istemeyiz hiç.

Sıkıntıdayız yine,

Yine kuşatılmışız içeriden, dışarıdan, sorgusuz, sualsiz.

Ecelsiz ölüm olur mu demeyin, oluyor işte.

Doların yeşili aşkına,

bononun, faizin, rantın, soygunun talanın aşkına kuşatılmışız.

Ne kadar da çok hainimiz varmış meğer.

Oysa her milletin bir hain kontenjanı var sanırdık,

demek ki yanılmışız,

sokakta, okulda,

camide, namazda, niyazda,

kahvede, barda, yolda,

ama Ankara'da, ille de Ankara'da

ne çok hainimiz varmış.

Belki de son bir adım kalmıştır atmamız gereken,

yarmak için kuşatmayı...

Son bir adım!

Ya hep, ya hiç misali.

Hayının, yalanın, dolanın, tezgâhın,

Dümenin, palavranın, gülyâğının, sarığın, cübbenin, bezirgânın

İkili anlaşmanın, dosyanın, işbirlikçinin, yağcının, çanak yalayıcının

üzerine üzerine son bir adım!

Haydi, öyleyse durma, kıpırda, silkin, at üzerinden ölü toprağını.

Hürriyeti kuşanmanın vaktidir yine.

“Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir” demenin vakti.

Haydi, “öyle yıkma kendini,

Öyle mahzun, öyle garip...

Nerede olursan ol,

İçerde, dışarıda, derste, sırada,

Yürü üstüne - üstüne,

Tükür yüzüne celladın,

Fırsatçının, fesatçının, hayının...

Dayan kitap ile

Dayan iş ile.

Tırnak ile diş ile

Umut ile sevda ile düş ile

Dayan rüsva etme beni.

Gör, nasıl yeniden yaratılırım,

namuslu, genç ellerinle.

Kızlarım,

Oğullarım var gelecekte,

Her biri vazgeçilmez cihan parçası.

Kaç bin yıllık hasretimin koncası,

Gözlerinden,

Gözlerinden öperim,

Bir umudum sende,

Anlıyor musun?"

(ŞİİR ALINTILARI: AHMED ARİF, NAZİM HİKMET, BEDRİ RAHİMİ)

iletisim@PolitikaDergisi.com

Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [2]

Kaynak URL (07/05/2024 - 15:53 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/okur-makale/bir-umudum-sende-anliyor-musun>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/maviizmir>

[2] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>